

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. B.**, zastoupen JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 48 Az 208/2004 - 21,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2004, č. j. OAM - 1120/VL - 10 - P22 - 2004, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel ke své žádosti uvedl toliko to, že na Ukrajině je špatná ekonomická situace, on sám tam nemá žádnou budoucnost. Do České republiky stěžovatel přicestovat s cílem usadit se zde a o azyl požádal, aby si tak legalizoval pobyt na jejím území. Žalovaný po zhodnocení stěžovatelových výpovědí dospěl k závěru, že neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a neshledal ani splnění podmínek § 13 a § 14 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze. V ní uvedl, že se žalovaný nedostatečně zabýval informacemi, na jejichž základě rozhodoval, nevyužil možnost zohlednit stěžovatelovu sociální situaci a udělit mu humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel má rovněž důvodnou obavu z pronásledování, neboť své názory na ukrajinské společenské zřízení veřejně prezentoval. Tyto skutečnosti v žádosti o azyl nezmínil, jelikož se domníval, že nejsou pro azylové řízení relevantní. Žalovaný dle jeho názoru pochybil i při posuzování existence překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z všech výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku, byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovateli azyl neudělil, neboť v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatelem uváděné důvody nelze podřadit pod azylové relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 8. 6. 2005 a ten jej napadl kasační stížností dne 16. 6. 2005.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, zároveň požaduje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Konkrétně uvádí, že v řízení před krajským soudem byla porušena jeho práva, jelikož mu nebyla umožněna účast v tomto řízení, neboť mu nebyla doručena výzva krajského soudu podle § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a on se proto nemohl dostavit k jednání soudu. Stěžovatel se domnívá, že řízení před krajským soudem je tak stíženo nepřezkoumatelností z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Jelikož kasační stížnost směřuje proti podmínkám řízení před krajským soudem, ponechává ji žalovaný bez vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že řízení před krajským soudem trpí nepřezkoumatelností pro vadu řízení před soudem, která mohla mít vliv na nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, pak tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Nejvyšší správní soud

konstatuje, že z obsahu soudního spisu vyplývá, že přípisem doručeným podle připojené doručky stěžovateli dne 10. 1. 2005, byl tento soudem mj. vyzván, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení soudu sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Výzva přitom obsahuje výslovný odkaz na nyní stěžovatelem namítaný § 51 odst. 1 s. ř. s., stejně jako poučení o následcích případného nevyjádření se. Pokud tedy stěžovatel v odůvodnění své kasační stížnosti tvrdí, že mu taková výzva nebyla doručena, pak toto jeho tvrzení je v rozporu s obsahem soudního spisu. Krajský soud ve věci rozhodl dne 31. 3. 2005 bez jednání zcela v souladu se zákonem, neboť žádný z účastníků s tímto postupem nevyslovil nesouhlas.

Nad rámec stěžovatelem uplatněné námitky Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinnost soudu vyzvat stěžovatele k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, v jazyce, jemuž stěžovatel rozumí, nemusí ani u cizince vždy nezbytně znamenat nutnost překládat tuto výzvu do jeho mateřského jazyka. Tato povinnost vzniká pouze v případě, kdy soud zjistí, že účastník řízení neovládá jazyk, v němž se vede řízení. Pokud však stěžovatel se soudem komunikoval v českém jazyce a o ustanovení tlumočnicka nepožádal, krajský soud nepochybil, pokud mu poučení podle § 51 s. ř. s. zaslal v českém jazyce (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 686/2005 Sb. NSS).

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu